

Ze zijn met z'n tweeën, een man en een vrouw. De man vraagt aan Roxy of zij is wie ze is, haar naam correct uitgesproken door een vreemde agent midden in de nacht. Ja, dat is ze. Of ze binnen mogen komen. Dat heeft Roxy liever niet.

Ze gaat uit van het ergst mogelijke, haar man kan dood zijn, hij is altijd bang om een hartaanval te krijgen, hij valt in de risicogroep. Nu kan het alleen nog maar meevallen. Dan heeft de agent het al gezegd.

Roxy wacht tot er een opluchtende wending komt, maar haar man is dood en daarop kun je niets in mindering brengen en ze zegt: 'Nou, kom dan maar binnen.'

Ze houdt niet van vreemden in huis. Een halve dag kan verloren gaan als er een wasmachinereparateur langskomt. Eerst zijn er de uren waarin ze op de vreemdeling wacht, dan is het huis al niet meer van haar. Als zo'n man eindelijk aanbelt en ze de deur opent, lijkt de zuurstof het huis te verlaten. Ze is vriendelijk tegen de wasmachinereparateur, maakt grapjes, serveert koffie, glimlacht veel, betaalt en geeft een gepaste fooi. Maar het gebeurt onder water, lang hou je het daar niet uit.

‘Ga zitten’, zegt Roxy. Ze wijst naar de barkrukken. De bar is haar idee geweest. Het mocht van Arthur. Arthur houdt er niet van als ze zegt dat iets van hem ‘mag’. De barkrukken zijn bedoeld voor mensen die even aankomen, een uurtje koffiedrinken en weer gaan. Zelden komt er iemand een uurtje aan.

De agenten zitten en het is nu Roxy’s beurt om te praten, te huilen, vragen of misschien wel schreeuwen. Ze vraagt zich af wat ze verwachten. Met tegenzin heeft ze deze vreemdelingen binnengelaten, maar ze begrijpt dat dit niet snel kan worden afgehandeld. Ze kan niet beleefd knikken, ‘dank u voor de informatie’ zeggen en ze weer snel naar buiten toe begeleiden, dit gaat tijd kosten.

Ongemerkt heeft ze haar adem ingehouden, nu hapt ze naar lucht, krijgt enkel water binnen en verslikt zich. De tranen zijn van de benauwdheid.

Ze probeert te zeggen: ‘Het lukt niet’, maar het lukt natuurlijk wel en niet veel later ademt ze in deze wereld, net als de anderen. Goed, dit gaat dus even duren.

‘Ik pak mijn ochtendjas.’

Ze loopt naar boven en gaat zachtjes de kinderkamer in. Haar dochter ligt op haar buik. Roxy legt haar hand op de rug van haar dochter en wacht tot ze het leven in het kleine lijf voelt.

Als ze weer in de keuken staat, realiseert ze zich dat ze haar ochtendjas is vergeten.

‘Mijn ochtendjas’. Ze loopt nog eens naar boven.

De jongste van de twee agenten, de vrouw, kijkt angstig. Roxy benijdt haar niet.

‘Hebben jullie zoiets al vaker gedaan?’

De man knikt.

‘En jij?’

‘Nee’, de agente glimlacht en Roxy is dankbaar omdat het voor hen allebei de eerste keer is.

Hun totale gebrek aan haast is opvallend, hun kalmte zegt dat alles al is gebeurd.

‘En nu?’ Ze kijkt de man aan.

‘U kunt naar hem toe, om hem te zien. We brengen u.’

‘Hij is toch dood?’ zegt Roxy geschrokken, alsof ze het niet heeft begrepen en zich wel degelijk had moeten haasten.

‘Ja,’ zegt de man, ‘hij is dood. Hij is ter plaatse overleden en naar het mortuarium bij het ziekenhuis gebracht, we kunnen u brengen.’

‘Mijn dochter. Ze slaapt.’

‘Hoe oud is uw dochter?’

‘Drie.’

‘Kunt u een oppas vragen? Familie?’

‘Mijn familie woont ver weg.’

‘Buren?’ Ze schudt haar hoofd en zegt niet dat hun buurmeisje, een economiestudente, haar dochter bijna dagelijks komt halen om op te passen. Ze heeft zelfs een sleutel. Ook al kunnen ze alle drie in deze zelfde wereld ademen, het blijven vreemden en als vanzelfsprekend liegt ze tegen vreemden. Gewoon zeggen dat ze alles wil behalve weg van haar dochter, haar wakker

maken, haar verontrusten, komt niet in haar op.

‘Moet ik naar het ziekenhuis?’

‘Niets moet,’ zegt de man.

‘U moet iemand bellen,’ zegt de vrouw.

‘Het is laat,’ zegt Roxy, ‘iedereen slaapt.’

‘Er zijn momenten waarop je mensen wakker mag bellen. U moet iemand bellen.’

‘Oké.’ Roxy kijkt naar buiten. ‘Het is bijna volle maan.’

Het is even stil, iedereen kijkt naar buiten en de jonge agente zegt: ‘Ja, bijna.’

‘U bent van dat boek, toch?’ vraagt de man.

Roxy weet welk boek hij bedoelt, er is maar één boek dat de mensen kennen, haar eerste, maar ze kan het niet laten om te zeggen: ‘Welk boek? Ik heb er drie geschreven.’

‘Met die truck voorop.’

Ze knikt.

‘Grappig,’ zegt hij.

‘Wilt u iets drinken?’

‘We wachten hier bij u, tot u iemand gebeld hebt.’

Ineens wordt Roxy bang. ‘Van mij hoeft u niet te gaan.’

‘Bel maar even.’

‘Mijn telefoon ligt boven.’

‘We wachten hier.’

Weer gaat ze de trap op. Ze weet niet wie ze moet bellen in zo’n situatie, ze komt op niemand anders dan Arthur. Ze loopt hun slaapkamer in. De telefoon ligt

op haar nachtkastje, ze wil altijd voor hem bereikbaar zijn. Ze gaat op het bed zitten, pakt de telefoon en kijkt er slechts naar, een nutteloos apparaat nu. Ze laat het uit haar handen vallen en wacht tot er genoeg tijd is gepasseerd waarin een mens kan bellen.

Ze staat tegenover de twee agenten in haar keuken. Zodra ze zegt dat ze iemand heeft gebeld zullen ze gaan. Ze had niet moeten liegen over de oppas, ze had niet zo flauw moeten doen over dat boek. De indringers zijn in een onbevattelijk tempo haar verlaters geworden.

Er ligt een kaartje op de keukentafel.

‘U hebt gebeld?’

‘Ja, mijn ... iemand ... iemand komt.’

Ze staan op.

‘Willen jullie echt niets drinken?’ Ze zouden vrienden kunnen worden.

‘Hoe kennen jullie elkaar?’ zouden mensen hun later vragen.

‘Ja, dat is een bijzonder verhaal,’ zou ze zeggen, ‘zij waren het die kwamen vertellen dat Arthur was verongelukt. Ze zijn toen de hele nacht gebleven. Ze kenden mijn werk, heel leuk. We hadden de wijn uit de kelder gehaald die Arthur helemaal onderop had gelegd, de dure.’

De man zegt: ‘Mijn collega komt morgenvroeg nog even bij u langs. Ja?’

‘Ja,’ zegt Roxy, ‘gezellig.’

Roxy vraagt zich niet af hoe je een kind van drie zo iets moet zeggen, je zegt het gewoon. Ze zit op de kruk aan de bar in de open keuken en weet dat ze met het bericht moet wachten tot haar dochter wakker wordt. Nog één nacht heeft Louise een vader.

Het aanrecht is smetteloos, het is donderdag, de schoonmaker is geweest. De espressomachine die ze zelf zo slecht kan bedienen blinkt. Dat alles is nu alleen van haar. Het huis is in één klap vreemd geworden, nooit van hen samen geweest, ze woonde bij hem in.

Ze somt in gedachten haar bezittingen op, beginnend bij de keukenspullen, dan het meubilair, het huis, de auto (de Camaro is natuurlijk total loss, maar ze heeft de SUV nog), de bankrekeningen. Als je nooit voor jezelf hebt gezorgd is het een vreeswekkend mysterie hoe je goederen verzamelt, ondenkbaar dat je kwaliteiten zou hebben, dingen kunt waar mensen geld voor willen geven.

Op haar zeventiende liep ze zonder om te kijken met twee weekendtassen de straat uit. Op de hoek zou Arthur haar oppikken. Het was een gouden uitweg waar geen twijfel over mogelijk leek. Arthur was twintig minuten later dan afgesproken. Dat kon niet, dacht ze toen nog, dat was geen goed teken. Als een James Bond moest ze overstappen vanuit het ene vliegtuig in de lucht naar het andere – een levensgevaarlijke stunt maar niet onmogelijk – maar dan moet zo'n overstapvliegtuig niet doodgemoedereerd twintig minuten later aankomen.

Twintig minuten vrije val op de hoek van de Sint Vitusstraat en de Molenhof.

Tien jaar later valt ze verder. Ze zit kalm op de bar-kruk om drie uur 's nachts, klaarwakker en zoekt naar beelden, vergelijkingen. Jaren van haar leven heeft ze over dit soort metaforen zitten mijmeren op haar werkkamer. Ze kan een middag lang aan één zin werken en tevreden zijn. Al is er op die serene middagen ook steeds vaker een vage notie dat ze hier niet lang meer mee zal weggkomen.

Ze heeft altijd geweten dat ze iets heeft overgeslagen, een binnenweg heeft genomen naar de volwassenheid. Nu komen ze me halen, denkt ze, nu moet ik terug en natuurlijk belt ze niemand. Arthur is niet alleen voor haar dochter maar ook voor Roxy nog niet dood. Roxy is gelukkig, die nacht, dat laatste uur.

De duisternis doet zijn werk. Ze ligt in bed, heeft het licht uitgedaan maar haar ogen zijn opengebleven en ze is bang. Ze schreeuwt in haar kussen om haar dochter niet wakker te maken.

Voor ze in slaap valt hoort ze de vogels. Ze wordt wakker van haar dochters stem.

‘Het is ochtend,’ roept Louise, ‘de zon is opgekomen!’ Het is een zin die ze uit een verhaal moet hebben onthouden, een film. Al een paar weken komt elke ochtend die vreemde nette volzin uit de kinderkamer: Het is ochtend, de zon is opgekomen.